

El lledoner de la clastra

Llorenç Villalonga

El Lledoner de la clastra

Marcel Proust intenta vendre un de Dion-Bouton

Per un moment vaig sospitar si la fotografia podria esser del duc, però tenint en compte que aquest, malgrat les seves infidelitats, està també fortament enamorat de la duquessa, a la qual no escatima ni joies ni la seva presència física, vaig haver de reconèixer que la sospita era mancada de fonament. Tanmateix, la duquessa semblava emocionada i em semblà que, en examinar la foto, li saltava una llàgrima. Vaig veure com es duia el mocador als ulls, encara que no puc assegurar que no fos degut al rimmel que de vegades se li escampa i la fa plorar hores seguides, cosa que, segons l'oculista, pot acabar per deixar-la cega. Vostè comprendrà, benvolgut senyor, la meva impotència per desentranyar l'enigma que s'operava i la meva por que se'm desencadenàs un atac, els símptomes del qual ja em rondaven. Per excés de dissort, el vent em duia l'olor de la duquessa, que anava massa perfumada. Vaig haver de renunciar a les observacions. Més tard, però, relacionant aquella escena amb la fotografia dels Camps Elisis i amb les gestions de Jupien respecte de la venda del De Dion-Bouton, he arribat a la conclusió que la foto que havia emocionat madame de Guermantes era la del meu cotxe.